

[Hauch.]

telse til at købe i Henhold til den bestaaende Traktat. Nej, men den højtærede Udenrigsminister vil vel ikke nægte, at Forudsætningen for, at Samhandelen kunde forløbe paa normal Maade, og at vi skulde kunne udnytte alle vore Salgsmuligheder i 1936, maatte være, at vi købte fra Tyskland og tog Varerne hjem og betalte ind paa Clearing-Konto. Gjorde vi saa det? Nej, det gjorde vi ikke, og derfor opstod Valutapaklen. Jeg skal i den Forbindelse nævne — og det har navnlig Betydning, naar man kommer til Spørgsmaalet om den Overenskomst, vi nu har, og som vi skal arbejde under i Aar —, at da de i Landbrugsraadet deltagende Organisationer erfarede, at vi ikke købte i Tyskland og betalte i Forhold til Overenskomstens Forudsætninger, gik vi til Regeringen Gang paa Gang, og saa sagde vi til Regeringen: Dette gaar galt, for i Henhold til den bestaaende Overenskomst er man i Stand til at standse Indførselen af danske Varer til Tyskland. Nu afdøde, i alt Fald for det danske Landbrug alt for tidligt afdøde, Jens Holdgaard har sammen med mig Gang paa Gang været hos den højtærede Udenrigsminister, hos Ministeriet i det hele taget og Administrationskontorerne, og sagt til dem: Dersom man ikke sørger for at forøge dette Køb i Tyskland, saa ender det galt. Vi kommer ikke af med det; der var Forudsætningen. Den højtærede Udenrigsminister tog altid venligt imod os, og jeg havde ikke Indtryk af, at han i og for sig var uenig med os i det ønskelige i, at vi fik en større Samhandel med Tyskland. Men hvorfor fik vi det ikke? Det vil den højtærede Udenrigsminister maaske være saa venlig at forklare her i Aften, hvorfor fik vi ikke denne Samhandel?

Jeg er ganske vist fuldstændig paa det rene med, hvad den højtærede Udenrigsminister vil sige, for jeg læser jo ogsaa, hvad der bliver sagt i det høje Folketing. Den højtærede Udenrigsminister vil sige: Der var Valutaattester nok, der forelaa Masser af Valutaattester, de blev bare ikke udnyttet. Ja, det er rigtigt nok, at der laa mange Valutaattester, som var ubrugt, men Administrationen vidste, for det var sagt Gang paa Gang, at man fra Handelens Side gjorde den Opfattelse gældende, at dersom man skulde have udnyttet Salgsmulighederne, saa maatte der flere Attester til end dem, man udstedte, fordi Spildprocenten var saa høj. Det er hævdet Gang paa Gang, og dertil kommer en anden Ting, at det er ikke lige gyldigt, hvilke Varer man udsteder Attesterne paa. I den dansk-tyske Aftale — det

er jo offentligt kendt nu, saa det kan man tale frit ud om — er der truffet Aftaler om visse Minimumskøb for bestemte Varenumre. Disse Minimumskøb skal der udstedes Valutaattester paa, men hvordan har man fra Valutakontofmyndighedernes Side administreret dette Forhold herhjemme? Man har administreret det i Hovedsagen saadan, at man har betragtet disse Minimumsbestemmelser, som om der var Tale om Maksimumsbeløb, saa at man ikke udstedte Valutaattester derudover. Ogsaa Handelen har henledt Opmærksomheden paa dette Punkt. Dertil kom, at Valutaattesterne blev udstedt for sent.

Den højtærede Udenrigsminister kan gøre alle de Forsøg, han vil, paa at forklare, at Administrationen kunde ikke gøre andet, end den gjorde her, det nytter alt sammen ikke noget over for de foreliggende Kendsgerninger. Der kom nemlig i Slutningen af Aaret til at foreligge den Kendsgerning, at man gjorde et Forsøg paa at udligne det skæve Forhold. Hvad gjorde man saa? Saa indkaldte man Valutaattesterne til hurtig Udnyttelse, idet det var Meningen, at Varerne skulde tages hjem med det samme og betales med det samme. Der indkom paa det Tidspunkt — Tallene har været offentligt fremme, saa der er ikke noget at skjule i saa Henseende — Begæringer til et Beløb af 60 Mill. Kr. Man havde i Henhold til den trufne Aftale ikke Brug for mere end de 25 Mill. Kr. Men hvad viser det? Det viser, at Købetragen var der, man ønskede at udnytte denne Købetrang, naar blot man havde Lejlighed dertil. Derfor kan baade den højtærede Udenrigsminister og den højtærede Handelsminister, dersom han i det hele taget ønsker at udtale sig, tale om dette saa meget, de vil — den Kendsgerning lader sig ikke tilsløre, at Handelsforholdet var blevet skævt. Og det lader sig heller ikke tilsløre, at Landbrugsraadet gjorde opmærksom derpaa. Man kan have den Opfattelse, at man ikke vil have en Samhandel med Tyskland, det er en Sag for sig, men sig det saa rent ud, saa Befolkningen ved, hvad den har at rette sig efter; gaa over paa den Linie, som det ærede 9de Medlem for 6te Kreds stod paa, da han klart og tydeligt sagde: Det kan ikke nytte noget med denne store Landbrugsproduktion, den er farlig.

Nej, Forholdet er det, at Mulighederne var der, men de blev ikke udnyttet. Naar vi nu staar over for Spørgsmaalet: 1937, ønsker jeg at fremkomme med en Meddelelse, ogsaa fordi jeg ved at læse Forhandlingerne i Folketinget om dette Lov-